

holdt Foredrag, lod sig interwieve af Bladmænd, iscenesatte i det hele en planmæssig Forherligelse af sig selv og sin »Mission«.

Der var bleven nattestille rundt omkring Per. En dugbetyngt Rosengren slog udefra blødt mod Vinduesruden. Inde i Dagligstuen paa den anden Side Gangen hørte han Uret slaa Tolv.

Han trykkede Haanden ind mod Øjnene og sad længe saaledes uden at røre sig. Denne »side-niuske« Arv — den havde dog alligevel været hans Livs Forbandelse! Om den maaske ogsaa havde frelst ham fra at gaa til Grunde i Verdslighed som en Dyhring eller en Løjtnant Iversen, — var det da bedre eller mindre forsmædeligt at sidde her afmægtig og langsomt fortæres af en gildingsagtig Livshunger? Hans Liv var spildt, hans Kraft forødt! Han var som et Ur, hvoraf man Stykke for Stykke havde udpillet Fjeder, Kæde, alle Værkets Drivkræfter, og af hvilket det alligevel forlangtes, at det skulde vise Tiden.

Han løftede langsomt Øjnene op til sin Reol, hvor Marmorbysten lyste i Halvmørket under Loftet. Ved dette Billede, som han engang havde ønsket at kunne sønderslaa, hang hans Blik nu ofte med et næsten ømt Udtryk. Han var paa Vej til at blive forelsket i sin egen Ungdom. Om han ogsaa dengang havde været en uforstaaende, fripostig og indbildsk Knægt, maaske i mangt en Nar, i andet en Lømmel, i et og alt en sjælløs